

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7630/2549

นายเสกสรรค์ ทองเกลี้ยง กับพวกโจทก์ ร้องตำรวจเอกประเดิม ไพรสนธิ์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 37, ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 162, ป.อ. มาตรา 184, ป.อ. มาตรา 200, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

## ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ทั้งสองเมาสุราจนครองสติไม่ได้ ประพฤติตนวุ่นวายในทางสาธารณะหรือสาธารณสถาน แต่โจทก์ทั้งสองได้ชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนได้เปรียบเทียบแล้ว ทำให้คดีอาญาที่โจทก์ทั้งสองถูกกล่าวหาเป็นอันเลิกกันตาม ป.วิ.อ. มาตรา 37 (2) เมื่อโจทก์ทั้งสองกล่าวหาต่อจำเลยในฐานะพนักงานสอบสวนว่า จำเลยตำรวจ ป. ทำร้ายร่างกายโจทก์ทั้งสองในเหตุการณ์ดังกล่าว ซึ่งเป็นการกล่าวหาว่าจำเลยตำรวจ ป. ได้กระทำความผิดข้อหาทำร้ายร่างกาย ทำให้โจทก์ทั้งสองเสียหายโดยมีเจตนาจะให้จำเลยตำรวจ ป. ได้รับโทษเช่นนี้ จึงเป็นคำร้องทุกข์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (7) และเป็นการกระทำที่แตกต่างจากการกระทำที่โจทก์ทั้งสองถูกกล่าวหาว่าเมาสุราจนครองสติไม่ได้ ประพฤติตนวุ่นวายในทางสาธารณะหรือสาธารณสถาน จำเลยในฐานะพนักงานสอบสวนมีหน้าที่ต้องรับคำร้องทุกข์ของโจทก์ทั้งสองไว้เพื่อดำเนินการสอบสวนตามอำนาจหน้าที่ต่อไปการที่จำเลยไม่รับคำร้องทุกข์ของโจทก์ทั้งสองในข้อหาทำร้ายร่างกาย อ้างเพียงว่าคดีเลิกกันแล้วโดยไม่มีกฎหมายให้อำนาจ จึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย การพิจารณาคดีในข้อหาทำร้ายร่างกายเกิดขึ้นหลังจากจำเลยไม่ยอมรับคำร้องทุกข์ของโจทก์ทั้งสองแล้ว จนโจทก์ทั้งสองต้องไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนคนอื่นในเวลาต่อมา แม้ศาลฎีกามีคำพิพากษายกฟ้องก็ไม่มีผลบลล้างการกระทำของจำเลยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และฟังไม่ได้ว่าจำเลยใช้ดุลพินิจโดยชอบ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับวันเวลากระทำความผิดตามฟ้องไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่ได้ความเป็นข้อแตกต่างกันในรายละเอียด ไม่ถือว่าต่างกันในเรื่องสาระสำคัญและจำเลยไม่ได้หลงต่อสู้อย่างจริงจังจึงฟังข้อเท็จจริงตามที่พิจารณาได้ความตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม

## คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 162, 184, 200, 310, 90, 91 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูลเฉพาะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 162, 200 จึงให้ประทับฟ้องเฉพาะข้อหาดังกล่าวส่วนข้อหาอื่นให้ยก จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 จำคุก 1 ปี และปรับ 10,000 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยต้องโทษจำคุกมาก่อน ประกอบพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดไม่ร้ายแรง เห็นสมควรให้ออกรอการลงโทษไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติโดยโจทก์ทั้งสองและจำเลย

ไม่ฎีกาโต้แย้งว่า เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2538 เวลาประมาณ 3 นาฬิกา โจทก์ทั้งสองถูกจำสืบทำรวจประเสริฐ รัตนมณี กับพวกจับกุมในข้อหาเมาสุราจนครองสติไม่ได้ ประพฤติตนวนวายในทางสาธารณะหรือสาธารณสถาน นำตัวมามอบให้จำเลยซึ่งเป็นพนักงานสอบสวน โจทก์ทั้งสองให้การรับสารภาพ จำเลยได้เปรียบเทียบปรับโจทก์ทั้งสองในข้อหาดังกล่าว ต่อมาวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2538 โจทก์ทั้งสองกับญาติได้มาแจ้งความร้องทุกข์ต่อจำเลยให้ดำเนินคดีแก่จำสืบทำรวจประเสริฐ รัตนมณี ในข้อหาทำร้ายร่างกายโจทก์ทั้งสองเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2538 จำเลยแจ้งว่าเรื่องดังกล่าวได้เปรียบเทียบปรับถือว่าคดีเล็กน้อยแล้ว จำเลยไม่รับแจ้งความร้องทุกข์โจทก์ทั้งสองต้องไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนคนอื่นในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2538 คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยว่าการที่จำเลยไม่รับแจ้งความร้องทุกข์โจทก์ทั้งสองในข้อหาทำร้ายร่างกาย เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 หรือไม่ เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้ตามคำรับสารภาพของโจทก์ทั้งสองว่า เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2538 โจทก์ทั้งสองเมาสุราจนครองสติไม่ได้ ประพฤติตนวนวายในทางสาธารณะหรือสาธารณสถาน และโจทก์ทั้งสองได้ชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนได้เปรียบเทียบแล้ว ทำให้คดีอาญาที่โจทก์ทั้งสองถูกกล่าวหาเป็นอันเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 37 (2) แต่เมื่อโจทก์ทั้งสองกล่าวหาต่อจำเลยในฐานะพนักงานสอบสวนว่าจำสืบทำรวจประเสริฐ รัตนมณี ทำร้ายร่างกายโจทก์ทั้งสองในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2538 ซึ่งเป็นการกล่าวหาว่าจำสืบทำรวจประเสริฐได้กระทำความผิดข้อหาทำร้ายร่างกาย ทำให้โจทก์ทั้งสองเสียหาย โดยมีเจตนาจะให้จำสืบทำรวจประเสริฐได้รับโทษเช่นนี้ จึงเป็นคำร้องทุกข์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (7) และเป็นการกระทำที่แยกต่างหากจากการกระทำที่โจทก์ทั้งสองถูกกล่าวหาว่าเมาสุราจนครองสติไม่ได้ ประพฤติตนวนวายในทางสาธารณะหรือสาธารณสถาน จำเลยในฐานะพนักงานสอบสวนมีหน้าที่ต้องรับคำร้องทุกข์ของโจทก์ทั้งสองไว้เพื่อดำเนินการสอบสวนตามอำนาจหน้าที่ต่อไป การที่จำเลยไม่รับคำร้องทุกข์ของโจทก์ทั้งสองในข้อหาทำร้ายร่างกายอ้างเพียงว่าคดีเล็กน้อยแล้วโดยไม่มีกฎหมายให้อำนาจ จึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย ที่จำเลยฎีกาว่า คดีที่จำสืบทำรวจประเสริฐถูกฟ้องว่าทำร้ายร่างกายโจทก์ทั้งสอง ศาลฎีกามีคำพิพากษายกฟ้อง จำเลยจึงไม่มีอำนาจที่จะรับคำร้องทุกข์ในข้อหาทำร้ายร่างกายนั้น เห็นว่า การพิจารณาคดีในข้อหาทำร้ายร่างกายเกิดขึ้นหลังจากจำเลยไม่ยอมรับคำร้องทุกข์ของโจทก์ทั้งสองแล้วจนโจทก์ทั้งสองต้องไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนคนอื่นในเวลาต่อมา ผลของคดีดังกล่าวไม่มีผลลบล้างการกระทำของจำเลยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และฟังไม่ได้ว่าจำเลยใช้ดุลพินิจโดยชอบดังที่จำเลยฎีกา ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าข้อเท็จจริงเกี่ยวกับวันเวลากระทำความผิดตามฟ้องไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่ได้ความก็เป็นข้อแตกต่างกันในรายละเอียด ไม่ถือว่าต่างกันข้อสาระสำคัญและจำเลยไม่ได้หลงต่อสู้อย่างไร จึงฟังข้อเท็จจริงตามที่พิจารณาได้ความได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสาม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

## องค์คณะ

สถิตย์ ทาวุฒิ · จรัส พวงมณี · นินนาท สาครรัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7630/2549>